

РЕШЕНИЕ

№ 194

гр. Варна, 14.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 37 СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Пл. Д. К.

при участието на секретаря Т. Г. И.
като разглежда докладваното от Пл. Д. К. Административно наказателно дело
№ 20243110200227 по описа за 2024 година

Производството е на основание чл.59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на от В. И. В., с ЕГН: *****, срещу Наказателно постановление № 23-0445-000860/06.10.2023 г. на Началник група в ОД на МВР-Варна, РУ-Аксаково, с което на лицето били наложени административни наказания глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за шест месеца, на основание [чл. 53 от ЗАНН](#) и [чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП](#).

Жалбоподателят счита обжалваното наказателно постановление за незаконосъобразно поради противоречие с материалния закон, а също и за недоказано и необосновано.

В жалбата се сочи, че при издаване на НП са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, не е изяснена фактическата обстановка.

Моли се съда да постанови решение, с което да отмени изцяло наказателното постановление като неправилно и незаконосъобразно.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява лично. Депозирал е молба, чрез адв. А. Д., ВАК с която моли съда за отмяна на обжалваното наказателно постановление и за присъждане на направените по делото разноски.

Въззиваемата страна, редовно призована, не се явява и не изпраща представител по делото.

Жалбата е подадена от надлежно легитимирана страна – наказаното физическо лице, в преклузивния 14-дневен срок по [чл. 59, ал. 2 от ЗАНН](#) и е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е основателна, по следните съображения:

Въз основа всички събрани по делото доказателства, съдът установи о т фактическа страна следното:

На 12.03.2023 г. около 13:42 ч. в с.Въглен по главната улица на центъра в посока училището В. И. В. управлявал лек автомобил „Фолксваген бора“ с рег. № *****, собственост на Р. В. Т., ЕГН *****. Той бил спрян за проверка от служители на РУ – Аксаково при ОД МВР-Варна, които установили, че автомобилът е служебно прекратена регистрация и уведомили за това водача. В. обяснил, че управлява автомобил собственост на друго лице - Р.В. Т., както и че не е знаел, че регистрацията на автомобила е прекратена. С оглед констатациите при проверката на същата дата бил съставен акт за установяване на административно нарушение на жалбоподателя за това, че управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

Във връзка със случая била образувана Преписка с № 4636/2023 г. по описа на РП-Варна, с оглед данни за престъпление по [чл. 345, ал. 2 от НК](#). С

постановление на ВРП от 10.04.2023 г. било отказано образуването на досъдебно производство, тъй като било счетено, че съставът на престъплението не е осъществен от субективна страна. Делото било изпратено на наказващия орган за преценка за евентуално ангажиране на административно наказателната отговорност на лицето. На 06.10.2023 г. било издадено и атакуваното Наказателно постановление, с което на В. И. В. била наложена „глоба“ в размер на 200.00 /двеста/ лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от шест месеца за извършено нарушение на [чл. 140, ал. 1 от ЗДП](#).

Водача управлява МПС с регистрация която била служебно прекратена от дата 16.11.2022 г. на основание [чл. 143, ал. 15 от ЗДвП](#).

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото доказателства- от разпита на св. К. Н., както и приобщените по реда на [чл. 283 от НПК](#) писмени доказателства.

Показанията на свидетелите следва да бъдат кредитирани като последователни, безпротиворечиви и логични. Св. Н. не се е намирал в никакви особени отношения с жалбоподателя и не извлича ползи от твърденията си, при което липсват основания да бъде счетен за предубеден или необективен. Поради това съдът счете за достоверни и обективни показанията св.Н..

С особено съществено значение за изясняването на фактическата обстановка са приобщените: Постановление за отказ да се образува наказателно производство от 10.04.2023 г., ценено в качеството му на писмено доказателство. Показанията на разпитания свидетел и коментираните писмени доказателства позволяват изложената фактическа обстановка, която по начало не е спорна между страните, да бъде счетена за установена по несъмнен начин.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от

правна страна следното:

В настоящото производство съдът следва да извърши проверка на законността на оспореното пред него наказателно постановление, като следва да прецени правилно ли са приложени процесуалният и материалният закон, с оглед описаните в НП факти и обстоятелства, както и съответстват ли те на приложената от административно наказващия орган санкционна норма.

При извършената цялостна служебна проверка, с оглед задължението си по [чл. 314, ал. 1 НПК](#), съдът установи, че при издаването на обжалваното наказателно постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения на нормите на ЗАНН, водещи до неговата отмяна.

Наказателното постановление съдържа законоустановените в [чл. 42](#) и [чл. 57 от ЗАНН](#) реквизити. Същото е издадено в предвидените за това срокове, като при връчването му не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган (видно от приложеното копие на Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи). Описанието на нарушението е достатъчно пълно и ясно, като позволява на санкционираното лице да разбере извършването на какво деяние му е вменено и да организира адекватно защитата си.

По приложението на материалния закон съдът установи следното:

По силата на [чл. 140, ал. 1 от ЗДвП](#) по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Според дефиницията на [§ 2, т. 4 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г.](#) за регистриране, отчет, пускане в движение и спиране от движение на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, издадена от министъра на вътрешните работи регистрацията представлява административно разрешение за превозното средство да участва

в пътното движение, включващо идентификацията на превозното средство и издаването на табели с регистрационен номер.

Същевременно разпоредбата на [§ 6, т. 25 от ДР на ЗДвП](#) дефинира понятието "Водач" като лице, което управлява пътно превозно средство. Безспорно е установено по делото, а и не се оспорва от страна на жалбоподателя, че на процесната дата същият е управлявал процесния товарен автомобил, при което е имал качеството "водач" на моторното превозно средство. Не е спорно и обстоятелството, че автомобилът се е движел по път, отворен за обществено ползване. В качеството си на водач на лек автомобил, управляван по път, отворен за обществено ползване, жалбоподателят е бил задължен да управлява само моторно превозно средство, което е надлежно регистрирано. В случая регистрация на автомобила е била прекратена служебно, тъй като не е бил пререгистриран в двумесечен срок от придобиването му.

Спорен е обаче въпросът дали дерегистрацията е влязла в сила към момента на управлението. В практиката на ВАС се изразява становище, че прекратяването на регистрацията на пътно превозно средство в хипотезата на [чл. 143, ал. 15 ЗДвП](#) представлява принудителна административна мярка, по отношение на която законът не допуска предварително изпълнение. В тази насока са изрично [Определение № 14092 от 16.11.2020 г.](#) по дело № 9510/2020 г., ВАС, Седмо отделение и [Определение № 2785 от 01.03.2021 г.](#) на ВАС по адм. д. № 1828/2021 г., Седмо отделение. В цитираните съдебни актове се приема, че предвиденият в [чл. 143, ал. 15 ЗДвП](#) ред за прекратяване на регистрацията, а именно – чрез отбелязване в автоматизираната информационна система, не означава, че това отбелязване не е предшествано от издаването на индивидуален административен акт – волеизявление, с което се преценява дали са предвидените в разпоредбата предпоставки, а именно - неизпълнение на задължението за регистриране на пътното превозно средство в двумесечен срок. Съответният орган обективира волеизявлението си по констатиране на вече възникнал друг юридически факт (неизпълнение на задължението за регистриране на пътното превозно средство в двумесечен срок), чрез отбелязването в автоматизираната информационна система.

Следователно налице е акт по [чл. 21, ал. 2 АПК](#). ВАС приема, че не е необходимо законодателят винаги да предвижда издаването на "нарочен" акт, за да се направи извод, че даден акт е индивидуален административен акт. Ако липсва акт - липсва волеизявление на органа, а ако липсва волеизявление не е ясно на какво правно основание органът ще извърши отбелязването в автоматизираната информационна система.

Независимо че в ЗДвП и Наредба №I-45 не е посочено изрично, по силата на [чл. 120, ал. 2 от Конституцията на Република България](#) волеизявлението за служебно прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство подлежи на оспорване пред съда, като по този начин се гарантира правото на собственика на превозното средство на съдебна защита. Това становище се споделя в практиката и на други съдилища, като в тази насока са напр. [Решение № 1338 от 11.07.2023 г.](#) на АдмС - Пловдив по адм. д. № 1248/2023 г., [Решение № 1831 от 22.03.2021 г.](#) на АдмС - София по адм. д. № 774/2021 г. и др.

Настоящият състав не намира основания да не се съгласи с изложеното виждане. Прекратяването на регистрацията по реда на [чл. 143, ал. 15 от ЗДвП](#) не настъпва автоматично по силата на закона, с изтичането на двумесечния срок от покупката, а едва след служебното отбелязване на дерегистрацията в автоматизираната информационна система. В тази връзка е без значение дали това служебно отбелязване се въвежда от конкретен служител след извършване на проверка или се генерира автоматично от информационната система. По-съществено е обстоятелството, че за настъпването на дерегистрацията не е достатъчно изтичането на законоустановения двумесечен срок, а е необходима намесата на административен орган, който да извърши съответното отбелязване. Следователно служебната дерегистрация по този ред се извършва с изричен акт на компетентния орган, който по своя характер представлява ПАМ по смисъла на [чл. 22 ЗАНН](#) и за да произведе своето правно действие, актът с който същата е наложена, следва да е влязъл в сила. Да се приеме обратното би означавало да се лишат от възможност за защита и лицата, чиито автомобили незаконосъобразно (напр. поради грешка) са били дерегистрирани по този ред.

Доколкото Р. В. Т. - собственик на автомобила не е узнал за служебната дерегистрация на автомобила, за него не е започнал да тече и срокът за оспорването ѝ пред съда. Поради това не може да се счете, че принудителната административна мярка е влязла в сила и съответно- не би могло да се приеме, че регистрацията на автомобила действително е била прекратена служебно. При това положение не може да се приеме и че жалбоподателят е осъществил от обективна страна състава на вмененото му нарушение, тъй като в Наказателното постановление е отбелязано прекратяването на регистрацията на автомобила в АИС, без административният акт да е влязъл в сила. В този случай не е допуснато предварително изпълнение с разпореждане по реда [чл. 60 от АПК](#), като такова не следва и по силата на закона- процесната ПАМ не попада в приложното поле на разпоредбата на [чл. 172, ал. 6 от ЗДвП](#), тъй като тя визира принудителните административни мерки по [глава шеста от ЗДвП](#). Не би могло да се приеме и че собственикът следва да се счита за уведомен за издаването на ПАМ по силата на закона. Съдебната практика е категорична, че нормативната уредба не регламентира такава фикция, поради което е недопустимо по тълкувателен път да се извеждат подобни ограничения и задължения за лицата. Поради това служебното дерегистриране на автомобила е следвало да бъде съобщено на собственика по реда на [чл. 61, ал. 1](#) вр. с [чл. 18а от АПК](#), тъй като той не е задължен да предполага в кой точно момент и дали въобще ще бъде постановено служебното прекратяване на регистрацията на автомобила, за да може да упражни правото си на обжалване. Поради това връчването и обжалването на принудителната административна мярка – служебно прекратяване на регистрацията на МПС, следва да се осъществява по общите правила на АПК. (В този смисъл са [Решение от 22.04.2021 г.](#) по к. а. н. д. № 61/2021 г. на Административен съд – Русе, [Решение № 1470 от 20.08.2023 г.](#) на РС - Пловдив по а. н. д. № 3312/2023 г.; [Решение № 2648 от 6.06.2023 г.](#) на СРС по а. н. д. № 16151/2022 г. и др.).

Дори и да се приеме обаче, че нарушението е осъществено от обективна страна, то деянието въпреки това е несъставомерно, тъй като не е извършено виновно. За наличието на умишъл за извършване на нарушението е

необходимо лицето да е съзнавало всички признаци на неговия състав, като знанието следва да бъде безспорно установено. В случая доказателства в тази насока липсват. От приложените по делото писмени доказателства е видно, че В. И. В. не е нито предишен, нито предстоящ собственик на превозното средство. При проверката той е заявил, че автомобилът не е негов и че не е знаел, че регистрацията му е прекратена. Същевременно наказващият орган не е ангажирал доказателства, които да опровергават тези твърдения. В показанията си св. Н. не съобщава водачът да е направил в негово присъствие изявления, от които да е видно, че това обстоятелство му е било известно. В постановлението на ВРП изрично се приема, че жалбоподателят не е знаел, че превозното средство е със служебно прекратена регистрация. Автомобилът също така е бил с поставени регистрационни табели, при което водачът не е имал причина да предположи, че регистрацията на превозното средство е прекратена. При това положение съдът приема за недоказано осъществяването на нарушението от субективна страна. По делото няма данни санкционираното лице да е узнало по какъвто и да е начин за служебното прекратяване регистрацията на превозното средство. След като не е доказано знанието от страна на водача на факта на служебно прекратената регистрация, не е доказано и че деянието е извършено виновно.

В тази насока са задължителните указания, дадени в Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. по тълк. д. № 2/2022 г. на ОСС от НК на ВКС и I и II кО. ии на ВАС, според което не се наказва с предвиденото в [чл. 175, ал. 3 ЗДвП](#) наказание водач, който управлява МПС, чиято регистрация е служебно прекратена по реда на [чл. 143, ал. 10 ЗДвП](#), без за това да е уведомен собственикът на МПС. В Тълкувателното постановление се посочва, че при неуведомяване собственикът на моторно превозно средство обективно няма как да знае кога точно е била прекратена служебно регистрацията на моторното превозно средство. Знанието за точната дата на дерегистрацията е от значение за субективната съставомерност на деянието. Обратното би довело до отговорност въз основа на предположение за знание. Едва след момента на узнаването на факта на прекратяването на регистрацията собственикът е длъжен да съобрази поведението си с дерегистрацията на моторното превозно средство и с породените от нея правни последици. Изтъква се в Тълкувателното постановление, че се касае за незнание на факт от обективната действителност - за извършеното

служебно прекратяване на регистрацията на моторно превозно средство на основание [чл. 143, ал. 10 от ЗДвП](#), тоест на фактическо обстоятелство, което принадлежи към състава на административното нарушение. Изрично се приема в Тълкувателното постановление, че в случаите, когато няма доказателства, че прекратяването на регистрацията е било съобщено на собственика на моторно превозно средство или не се докаже по друг начин узнаването за служебното прекратяване на регистрацията, деянието по [чл. 175, ал. 3 от ЗДвП](#) ще е несъставомерно.

Макар и постановено по повод друг вид административно нарушение, Тълкувателното постановление е напълно относимо и към настоящата хипотеза. За наличието на умисъл не е от значение дали административният орган е натоварен изрично със задължение да уведоми собственика за дерегистрацията на автомобила. От значение е единствено дали водачът е узнал за това обстоятелство и съответно- дали е формирал представи за противоправността на поведението си. След като няма данни жалбоподателят да е бил уведомен от собственика за дерегистрацията на автомобила или по друг начин да е получил достъп до тази информация, деянието се явява несъставомерно поради липса на виновно поведение.

Това становище се споделя и в практиката на съдилищата- в тази насока е цитираното по-горе [Решение № 1831 от 22.03.2021 г.](#) на АдмС София по адм. д. № 774/2021 г., в което се подчертава, че обстоятелството, че принципно автомобилът подлежи на дерегистрация в хипотезата на [чл. 143, ал. 15 от ЗДвП](#), не влече след себе си като пряка последица знанието на собственика му досежно този факт, доколкото той категорично не може да знае точно в кой момент/ на коя дата, автомобилът ще бъде дерегистриран. (А в случая жалбоподателят дори не е собственик на превозното средство). След като на лицето не му е било известно, че автомобилът е дерегистриран, той не е осъзнавал общественоопасния характер на извършеното от него действие по неговото управление.

Относими към разглеждания случай са и съображенията, изложени в Тълкувателно решение № 1/2016 г. на ВКС, ОСНК, постановено във връзка с

приложението на чл. 58, ал. 2 по повод престъпленията по [чл. 343в, ал. 2 от НК](#). В цитираното тълкувателно решение ВКС изтъква, че вината в наказателния процес се доказва, а не се презумира. Фикцията по [чл. 58, ал. 2 от ЗАНН](#) не може да запълни празнотата относно факта на узнаване от дееца за наказването му по административен ред и датата, от която то е породило правните си последици. Интелектуалният момент на престъплението включва съзнаване от страна на дееца на всички елементи от обективната страна на неговия състав. За да бъде осъзнат едногодишният срок от предходното наказване, несъмнено е необходимо знание за датата, от която този срок тече т. е. за момента на влизането в сила на наказателното постановление. Липсата на знание за който и да е от тези обективни признаци на състава на престъплението изключва умисъла за извършването му поради фактическа грешка на дееца съобразно разпоредбата на [чл. 14, ал. 1 от НК](#).

Изложените съображения, съотнесени към нарушението по [чл. 140, ал. 1 от ЗДвП](#), налагат извода, че процесното деяние не е извършено умишлено. Не е изключено жалбоподателят да е съзнавал потенциалната възможност автомобилът да бъде служебно deregистриран, но той не е имал конкретни представи нито, че тази последица вече е настъпила, нито за датата, от която регистрацията е била прекратена.

Действително, по начало на административно наказване подлежат и непредпазливите деяния. Дори и да се приеме обаче, че като водач на предоставен му за служебно ползване автомобил жалбоподателят е бил длъжен да установи дали същото отговаря на всички законови изисквания, следва да се има предвид, че в случая се касае за формално нарушение (на просто извършване). Правната доктрина и съдебната практика са последователни във виждането си, че извършването на деяния от категорията на формалните е възможно само при наличие на пряк умисъл (обстоятелство, което изрично е разяснено в цитираното Тълкувателно решение № 1/2016 г.). В "Наказателно право. Обща част"-Ал. С., се посочва, че по нашето право непредпазливите престъпления са само резултатни. В Решение № 102/2005 г. на ВКС също се приема, че формалните (безрезултатни) деяния могат да бъдат извършени само с пряк умисъл.

Съгласно [чл. 11 от ЗАНН](#) по въпросите на вината се прилагат разпоредбите на общата част на [Наказателният кодекс](#), доколкото в [този закон](#) не е предвидено друго. Формалните престъпления, а по силата на [чл. 11 от ЗАНН](#) и формалните нарушения, могат да бъдат извършени само умишлено и то при форма на вината пряк умисъл. Това виждане произтича от определението на понятието за непредпазливост, дадено в [чл. 11, ал. 3 от НК](#), според който деянието е такова, когато деецът не е предвиждал настъпването на обществено опасните последици, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди, или когато е предвиждал настъпването на тези последици, но е мислил да ги предотврати. Престъпни последици, изразяващи се в поставяне в опасност или увреждане, като съставомерен резултат от деянието, в състава си могат да включват само и единствено резултатните деяния. Формалните такива са на просто извършване и те се довършват със самия факт на осъществяване на изпълнителното деяние. Вмененото на жалбоподателя нарушение е формално, като в неговия състав не е визиран престъпен резултат (изменение на обективната действителност, което трябва да настъпи като следствие от изпълнителното деяние), поради което може да се извърши само с пряк умисъл. За наличието му е необходимо деецът да съзнава всички елементи от обективната страна на състава на нарушението и конкретно – че автомобилът е с прекратена регистрация от определена дата. Липсата на знание за служебната дерегистрация на автомобила, настъпила на определена дата, обуславя отмяната на обжалваното наказателно постановление поради липса на виновно поведение.

Изложеното становище се споделя и в [Решение № 205 от 10.07.2023 г.](#)

на РС - Хасково по а. н. д. № 1196/2022 г.; [Решение № 121 от 25.10.2022 г.](#) на РС-Разлог по а. н. д. № 583/2021 г.; [Решение № 147 от 24.08.2023 г.](#) на РС - Габрово по а. н. д. № 387/2023 г.; [Решение № 352 от 23.07.2023 г.](#) на РС Пазарджик по а. н. д. № 858/2023 г. и др., постановени в аналогични хипотези.

Предвид всичко изложено съдът намира, че обжалваното наказателно постановление се явява незаконосъобразно и необосновано и като такова следва да бъде отменено изцяло поради липса на осъществен състав на

административно нарушение.

С оглед изхода на делото и направеното от жалбоподателя искане, на основание [чл. 63, ал. 3 от ЗАНН](#), вр. [чл. 143, ал. 4 от АПК](#), вр. [чл. 144 от АПК](#) вр. [чл. 78, ал. 1 от ГПК](#) на В. И. В. следва да се присъдят направените по делото разноси. Същите се изразяват в заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 400.00 /четиристотин/ лв. за процесуално представителство (видно от приложения Договор за правна защита и съдействие). В случая възнаграждението е над минимума, определен по реда на [чл. 18, ал. 2](#), вр. [чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004](#) год. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Предвид обстоятелството, че производството по делото е протекло в две съдебни заседания, като същевременно случаят не се отличава с фактическа или правна сложност, съдът намира, че следва да се присъди възнаграждение в минималния предвиден размер, а именно- 400.00 /четиристотин/ лева.

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 23 – 0445 - 000860/ 06.10.2023 г. на Началник група в ОД МВР-Варна, РУ - Аксаково, с което на В. И. В., с ЕГН: *****, са наложени административни наказания глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за шест месеца, на основание [чл. 53 от ЗАНН](#) и [чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП](#), като незаконосъобразно.

ОСЪЖДА ОД на МВР-Варна да заплати на В. И. В., с ЕГН: *****, сумата от 400.00 /четиристотин/ лева, представляваща заплатено

адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен съд – Варна.

След влизане в сила на съдебното решение, АНП да се върне на наказващия орган по компетентност.

Съдия при Районен съд – Варна: _____